

Παλατιανοί μου κύριοι, τί θέλετε νά παίξω ;
 τόν εὐγενῆ παράσιτον, τόν εὐφυῆ, τόν βλάκα ;
 μὴ θέλετε ἐγκώμια Πινδαρικά νά πλέξω,
 ἴσθης νέαις ντουαλέταις σας καὶ ἴστα κομφά σας φράκα ;
 Τί θέλετε ; . . εἰπήτέ μου, κί' ἀμέσως νά τὸ κάνω . . .
 κανένα δὲν ἐπιθυμῶ καθόλου νά πικραίνω.

Εἰς ῥοδοδάφναις, βασιλεῦ, ἀμέριμνος κοιμήσου,
 μὲ τῆ ἰδικῆ σου δύναμι τὸ κράτος πάει πρῖμα,
 μὴ τόσο πιά σκοτιζέσαι καὶ σὺ κί' οἱ σύμβουλοι σου,
 κί' ἡ εὐτυχία κί' ὁ παρᾶς μᾶς πῆρε κατὰ βῆμα.
 Μ' ὅλα τὰ κράτη εἴμεθα καὶ σύμμαχοι καὶ φίλοι,
 καὶ ὁ Σουλτάνος Ὀσμανῆ εἰς ὅλους μας θά στείλῃ.

Ἔ! τί ὠραῖοι Αὐλικοί, τι ὄμορφοι σπαθάτοι !
 ὦ! πῶς ταιριάζουν εἰς αὐτοὺς γαλόνια καὶ φτερά !
 Παλληκαράδες σάν κί' αὐτοὺς δὲν ἔχουν τᾶλλα κράτη.
 πῶ! πῶ! κί' ἂν πολεμήσουμε κί' ἡμεῖς καμμιὰ φορά !
 Εἰς τελετάς καὶ εἰς χοροὺς καθεὶς τοὺς καμαρόνει,
 σ' ὅλους ἰξίζεει στρατηγῶν ὀλόχρυσο γαλόνη.

Σᾶς χαιρετῶ, Ὁμογενεῖς, καὶ σᾶς, ὦ Φαναριῶται !
 Τὴν πρόσδον τοῦ ἔθνους μας καθέννας σας γυρεύει,
 ὅλοι μεγάλοι, τίμιοι, κί' ἄθωοι πατριῶται,
 κανέννας δὲν μᾶς ἀπατᾶ, κανέννας δὲν μᾶς κλέβει
 Κανεὶς δὲν λέγεται πτωχὸς ἴστο πλούσιό μας γένος,
 καὶ εἶναι ὅλος ὁ λαὸς κατενθουσιασμένος.

Τί ἀρετή, τί αἴσθημα γενναίων βασιλεύει !
 ἀκούεται τριγύρω μας ἀγγέλων μουσική
 τὸ ὄνειρον τοῦ Πλάτωνος ἀρχίζει ν' ἀληθεύῃ,
 καὶ πολιτεία γίνεται ἐδῶ ἰδανική.

Ὅλος χαρὰ ὁ βασιλεὺς, χαρὰ κί' οἱ Αὐλικοί του,
 γλῆντᾶ καὶ ἡ εὐγένεια καὶ ὁ λαὸς μαζί του.

Ἔ! πῶς σᾶς φαίνεται αὐτὴ ἡ ζαχαρένια γλῶσσα,
 Παλατιανοί μου κύριοι ; . . ἂν θέλετε καὶ ἄλλα,
 εἴμ' ἔτοιμος νά σᾶς εἰπῶ ἀκόμη ἄλλα τόσα,
 ἂν προσκληθῶ στοῦ Παλατιοῦ τὴν τιμημένη σάλα.
 Τοῦ θεατρῖνου δῶστέ μου τὴν κόθορνον νά βάλλω,
 καὶ πάντοτε ὑπόσχομαι πῶς τέτοια θά σᾶς ψάλλω.

Σουρῆς.

ΔΙΚΗ ΒΕΛΕΝΤΖΑ

(Παραλειπούμενα).

Ὅταν ἀναλογισθῇ τις τὸ ἀθωωτικὸν ἀποτέλεσμα τῶν
 τριῶν δικῶν, τοῦ Χαρτοσήμου, τοῦ Ἑλλείμματος, καὶ τῶν
 Καυμέδων, τὰ ἐξοδα ὅπερ ἐστοίχισεν ἡ ἐπὶ διετίαν αὐτῆ
 συντάραξις ὅλης τῆς Δικαιοσύνης, συνάγει τὸ συμπέρασμα
 ὅτι ὄχι μόνον ὁ Βελεντζᾶς, ἀλλὰ καὶ ἡ δικαστικὴ ἐξουσία
 συνετέλεσεν εἰς αὐξήσειν τοῦ ἐλλείμματος.

Δικαζομένον τῶν Καυμέδων εἰς χωροφύλαξ ἔκαμνε τὸν
 μεγαλειότερον θόρυβον.

Ὁ Πρόεδρος : Ἐσὺ χωροφύλαξ, πῶς βαδίζεις ἔτσι ; σᾶς
 ἔχουν βαλεὶ διὰ τὴν τάξιν ! !

Ἡρώτουν :

— Καὶ ποῦ ταξειδεύει τώρα ἡ Ἰωλκὸς τοῦ Βελεντζι-
 κοῦ δράματος ;

— Εἰς τὰ Βουρλά τῆς Σμύρνης.

— Θὰ σὲ ἀφήσω δι' ὀλίγην ὥραν νά με περιμένῃς ἐδῶ.
 — Καὶ ποῦ θὰ ὑπάγῃς ;
 — Θὰ ὑπάγω νά εὐρῶ τὸν ἀρχηγόν, τὸν κόμητα Σα-
 νοῦτον.

— Μακρὰν ἀπ' ἐδῶ ;
 — Ὅχι πολὺ μακρὰν. Ἐπειτα σοὶ τὸ προεῖπα ὅτι
 ἔστειλα νὰ σ' ἀφήσω μόνον δι' ὀλίγην ὥραν.
 — Δὲν ἐνθυμοῦμαι.
 — Καὶ ἂν ἔλθῃ ἐν τῷ μεταξύ ὁ Καρτάτσος μὲ δύο τρεῖς
 ἄλλους, εἰπέ τους νά περιμένουν καὶ ἔφθασα.
 — Καλὰ.

— Πίε ἐν τῷ μεταξύ, ἀλλ' ὄχι ὅμως πολὺ. Σοὶ εἶπα ἔ-
 χομεν σπουδαίαν ἐργασίαν ἀπόψε, θὰ κάμῃς τὴν τύχην σου.
 — Στόν διάβολον ! ἐμορμούρισεν ὑπούλως ὁ Σκιαχτής.
 Ὁ Μαῦρος ἠγέρθη καὶ ἠτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ. Αἴφνης ὁ
 Σκιαχτής ἐκινήθη βιαίως καὶ τὸν συνέλαβεν ἐκ τοῦ ὄμου
 λίαν σφοδρῶς.

— Μαῦρε, μήπως μ' ἔφερες ἐδῶ διὰ νά με ψάξῃς, καὶ
 πάγεις νά με προδώσῃς εἰς τὸν Σανοῦτον ; Ποῶς εἰξεύρει
 ποῖαν ἀμοιβὴν θὰ λάβῃς τὴν προδοσίαν σου.
 — Ἐτρελάθης Σκιαχτή, ἀπάντησεν ὁ Μαῦρος. Ἄν ἤθε-
 λα νά σὲ προδώσω δὲν θὰ σ' ἔλεγα ὅτι ὑπάγω νά εὐρῶ τὸν
 Σανοῦτον. Ἐπειτα ὁ Σανοῦτος εἰξεύρει ἐπάνω κάτω τὰ
 κατὰ σέ.

— Βίξεύρει ; εἶπεν ὁ Σκιαχτής προηθεῖς.

— Μὴ σὲ μέλη, εἰξεύρει ὄχι πολλὰ πράγματα, καὶ δὲν
 θέλει τὸ κακόν σου.

— Ἔτσι ; εἶπεν ὁ Σκιαχτής.

— Καὶ ὅσον δι' ἀμοιβήν, σοὶ εἶπα, νομίζω, ὅτι ὁ Μαῦ-
 ρος δὲν εἶναι ἀπ' ἐκείνους ὅπου πωλεῖ τὰ μυστικά του διὰ
 χρήματα.

Ὁ Σκιαχτής ἀρῆκε τὸν Μαῦρον ἐλεύθερον καὶ οὕτως
 ἐξῆλθε.

ΚΕΦΑΛΙΟΝ Ζ'.

ΕΝ Τῷ ΝΑῶ.

Ἡ Αὐγούστα εἶχε νομίσει ὅτι ὁ Σανοῦτος θὰ εἰσῆρχετο
 εἰς τὸν περίβολον τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ διὰ τῆς
 μεγάλης πύλης, κατ' ἀκολουθίαν τῆς ὑπὸ τῆς ἡγουμένης
 δοθείσης ἐντολῆς εἰς τὴν θυρωρόν, ἵνα τῷ ἀνοιξῇ οἰανδή-
 ποτε ὥραν τῆς νυκτός. Ἄλλ' οὕτως, ἀδῆλον ἂν παρὰ τῆς
 ἡγουμένης εἶχεν ἀπολαύσει τὴν εὐνοίαν ταύτην ἢ ἀλλαχό-
 θεν ἐπορίσθη αὐτὴν, εἶχεν ἀποκτήσει κλειδὰ τινὰ τῆς μι-
 κρᾶς πύλης, καὶ ἠδύνατο νά εἰσερχηται εἰς τὸ μοναστή-
 ριον ὅποτε ἤθελεν. Ἄλλως δέ, αὐτόθι εἶχεν ἐγκαταστήσει
 ἀπὸ δύο ἡμερῶν τῆς δύο αὐτοῦ φίλας Φουρτοῦναν καὶ Πρό-
 νοιαν, ἡ δὲ Αὐγούστα ἠγνόει τοῦτο, διότι εἶχεν αὐστηρῶς
 ἀπαγορευθῆ πρὸς τὴν Φηλικιτὴν νά ἀκριτομυθῆ πρὸς αὐ-

— 'Απλοῦς προβιβασμὸς τόνου' ἃ ὁ τὰ βουρλα, ποῦ ἤτονε χωμένη, εἰς τὰ Βουρλα.

'Ο κ. Κωστής ἐξαργυρώσας τοὺς καυμέδες τοῦ Βελέντζα εἰς Σμύρνην κ' ἐπανελθὼν ἐνταῦθα, ἐμέτρησε τὰ χρήματα, καθ' ἃ κατέθεσεν εἰς τὸν ψυχογιὸ τοῦ Πάλα.

Εἰς φουστανελλᾶς :

— 'Ορὲ τί δ'ζαμπουνάτε, μὲ τὸ πάλα τὸν μπῆρε τὸν παρὰ ὁ Βελέντζας.

▲ὅτι οἱ καυμέδες ἐκυριεύθησαν αἰχμαλωτισθεῖσαι μιᾶς σιτοπομπείας κατὰ τὴν ἐπανάστασιν.

Δύο ἀνέκδοτα περὶ 'Ενόρκων.

'Ανέφερον εἰς ὅτι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐρωτώμενοι, τί πέρουν ὅταν κληρόνωνται τοιοῦτοι, ἀπαντῶσιν:

— Τρεῖς δραχμᾶς καὶ τὰ τυχηρά μας.

"Ἄλλος διηγῆθη τὸ ἐξῆς :

"Ενορκός τις, ἐνῶ ἐδικάζετο ἡ δίκη, ἐσημείωσεν ἐπὶ σιγαροχάρτου τὰς διόλου μυστηριώδεις λέξεις: «Χρειαζονται χρήματα» καὶ τὸ ἔρριψεν μὲ τρόπον εἰς τὸν δικηγόρον τοῦ δικαζομένου.

Τὴν μεσημβρίαν μεταξὺ τῶν φαγητῶν ὁ δικηγόρος κατώρθωσε νὰ στείλῃ καὶ μίαν γαλοπούλαν, τῆς ὁποίας τὸ κῦτος ἐπλήρωσε μὲ δέσμη χαρτονομισμάτων.

— Αὐτὸ θὰ πῆ, ἀνεφώνησεν εἰς, γαλοπούλα παραγεμισμένη!

τὴν τὴν ἐμπιστευτικὴν ταύτην περίστασιν.

"Ὅθεν περὶ τὸ μεσονύκτιον, ὅτε ὁ Σανούτος εἶχε καταλίπει τὸν Κουϊρίνην, τοὺς δύο Γίτζας καὶ τὸν Ναυίγαγιῶζον οἴτινες ἐπανελημμένως ἐδήλουν αὐτῷ, ὅτι ἐμελλον νὰ τὸν ἀφήσωσι μόνον εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ φρουρίου, ὡς ἀπεγνωσμένων τῶν πραγμάτων κατ' αὐτούς, ἔλαβεν ὁ Σανούτος τὴν μικρὰν ἐκείνην κλεῖδα καὶ ἐπορεύθη τὴν πρὸς τὸ μοναστήριον ἄγουσαν, ἀκολουθούμενος ὑπ' ἐνὸς μόνου ὀπλισμένου θεράποντος, εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν βημάτων, ὃν εἶχε διατάξει ν' ἀπομακρυνθῆ ἅμα τὸν ἐβλεπε προσεγγίζοντα εἰς τὰ τεῖχη τοῦ μοναστηρίου.

'Ο Σανούτος ἐστρίψε δις τὴν κλεῖδα ἐν τῷ κλείθρῳ, καὶ ἡ θύρις ἠνοιχθη. Εἰσῆλθε καὶ διηυθύνθη εἰς τὸν ναόν, διότι ἄρτίως εἶχε σημάσει ὁ κώδων τὸν ὄρθρον, εἶχε δὲ δώσει ἐντολὴν εἰς τὸν Μαῦρον νὰ τὸν ζητήσῃ ἐντὸς τοῦ ναοῦ.

"Ὅτε ἡ Αὐγούστα ἤνοιξε διὰ δόλου τὴν ὄρσοθύραν τῆς πύλης τοῦ μοναστηρίου καὶ ἀπέδρα, ὡς ἴδομεν διὰ τοῦ ἱεροῦ περιβόλου κατὰ τὴν τοιαύτην τῆς νυκτὸς ὥρας, ὁ Σανούτος εἶχεν εἰσέλθει ἤδη εἰς τὸν ναόν. Ἀλλὰ τίς ἠδύνατο νὰ τὴν πληροφορήσῃ περὶ τῆς παρουσίας τοῦ Σανούτου, ἀφοῦ αὐτὴ αὐτὴ δὲν ἦτο προφῆτις ὅπως μαντεύσῃ; Ἡ μήτηρ Φηλικίτη ἠδύνατο βεβαίως νὰ πράξῃ τοῦτο, ἀλλ' ὁ Σανούτος δὲν ἐσπευσε, διότι ἦτο προαπκσχολημένος εἰς ἄλλο τι, καὶ ἀπηγόρευσεν εἰς τὴν ἡγουμένην νὰ τῇ ἀναγγείλῃ τὴν ἀφίξίν του.

ΧΡΟΝΙΚΑ

'Εν τοῖς Ἀνακτόροις προχθὲς τὴν θ'ην ἐσπερινὴν ἤρατο ἡ λεγομένη γενικὴ δοκιμὴ τῶν τριῶν κωμωδιῶν αἰτινες ἐδόθησαν χθὲς τὸ ἑσπέρας. Ἡ μεγάλη τοῦ θεάτρου αἰθουσα εἶχε πληρωθῆ ὑπὸ φιλοπεριεργου κόσμου, ἐν ᾧ διεκρίνετο ἡ Βασιλόπαις Ἀλεξάνδρα. Εὐθὺς ὡς ἀνεπατάσθη ἡ αὐλαία, ἡ βασιλικὴ εἰκογένεια καὶ οἱ φιλοξενούμενοι ξένοι ἐθεάθησαν κατέχοντες θέσεις εἰς τὰ παρασκήνια. Καὶ αἱ τρεῖς κωμωδίαὶ ἐπαίχθησαν ἐπιτυχῶς ἐν μέσῳ τῶν χειροκροτημάτων τῶν πολλῶν θεατῶν καὶ τῶν ἐπευφημιῶν τῶν Βασιλέων.

Μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ αὖριον θὰ ἔχωμεν ἐκτενὴ περιγραφὴν τῆς θεατρικῆς αὐτῆς ἐσπερίδος ἐν τοῖς ἀνακτόροις. Νοστιμώτατα ἐπεισόδια.

Αὖριον θὰ συνέλθωσι τὰ μέλη τοῦ Ἀρσακείου Παρθεναγωγείου πρὸς ἐκλογὴν τοῦ νέου Συμβουλίου. Πολλὰ λέγονται περὶ τροποποιήσεων τοῦ νῦν καλῶς ὑπάρχοντος προσωπικοῦ, ἀντικαταστάσεως πολλῶν μελῶν αὐτοῦ καὶ συμπληρώσεως ὑπὸ νέων. Συνιστῶμεν εἰς τοὺς ψηφοφορήσαντας μεγάλῃν προσοχὴν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν προσώπων, καθόσον ἔχομεν πάντοτε ὑπ' ὄψιν ἡμῶν σκανδαλώδη τινὰ ψιθυρίζόμενα ἀπὸ τινος καὶ ἐσχάτως μετ' ἐπιτάσεως διαδοθέντα. Θὰ ἐπανεέλθωμεν ὀρμύτερον ἐάν δὲν ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν αἱ παρατηρήσεις μας. Ἄς σκεφθῶσι τὰ κύρια μέλη ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ἀνωνύμου τινὸς χρηματιστικῆς ἐταιρίας διὰ νὰ μερισθῶσιν ἐκ τῶν προτέρων τὰ ἐξ αὐτῆς ὄφελῃ. Πρόκειται περὶ τῆς ἐκπαιδευομένης θηλείας νεολαίας ἣτις θὰ ἐξέλθῃ

Εἰσελθὼν ὁ Σανούτος εἰς τὸν ναὸν ἔμεινε κατὰ μέρος ὑπὸ κιονά τινα μαρμαρίνου τοῦ χοροῦ. Ἡ ἡγουμένη, ὡς τὸν εἶδεν, ἐσπευσε πρὸς αὐτόν.

— Λοιπὸν ἤλθατε, τῷ εἶπεν.

← Ἦλθα.

— Νὰ παραγγείλω εἰς τὴν Αὐγούσταν ὅτι εἴσθε ἐδῶ;

— "Ὅχι ἀκόμη.

— Πῶς; μήπως ζητεῖτε τὴν Φουρτούναν; εἶπεν ἡ ἡγουμένη μειδιῶσα.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀνεγινώσκετο ἐν τῷ χορῷ ὁ ἐξάψαλμος. Σκότος ὑπῆρχεν ἐντὸς τοῦ ναοῦ, αἱ δὲ θρυαλλίδες τῶν κωνδηλίων καταβιβασμένοι καὶ ἀσθενῆς φῶς ἔχουσαι, μόλις ἔφεγγαν. Διεκρίνοντο εἰς τὸ ἀμυδρὸν τοῦτο φῶς ἀσθενεῖς τινες ἀνταύγεια τῶν ἁγίων εἰκόνων, χεῖρες εὐλογοῦσαι, ἄγγελοι πτερωτοί, ἀργυροὶ στέφανοι. Ἐπὶ τῶν στασιδίων ἐφαίνοντο τῆδε κακείσε ἀνθρώπινοί τινες ὑπάρξεις καλογραιῶν, ἀκίνητοι ὡς ἀγάλματα, μὲ τὰ κουκούλια καταβιβασμένα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀνευ ἀναπνοῆς, ἀνευ βλέμματος, ἀνευ φαινομένης ζωῆς. Καὶ ὁμως τίς οἶδε ποῖαι λῦπαι καὶ ποῖα πάθη ἐκρύπτοντο ὑπὸ τὰ κουκούλια ἐκείνα.

'Ο γηραιὸς ἱερεὺς, ὅστις ἐξετέλει χρέη ἐφημερίου ἐν τῇ μονῇ, μόλις εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἀναγινώσκῃ τὸν ἐξάψαλμον μὲ σιγανὴν φωνήν, ὅτε εἰσῆλθεν ὁ Σανούτος καὶ εἶχε προσέλθει πρὸς αὐτόν ἡ ἡγουμένη. Ἡ φωνὴ ἐκείνη, ἦτο σοβαρᾶ,